

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitivm Perfectionis, Et Virtvtvm Christianarvm

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

VII. De bono fine & intentione, quam in operibus nostris habere debemus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40072

medium esto, ut nostram in iisdem intentionem rectificare studeamus, cor videlicet nostrum ad Deum sustollendo, & omnes nostras cogitationes, verba & opera, vti mox ostendemus, ei offerendo & deferendo: cumque postea vana gloria subrepere tentat, dicamus ei ut suaderet R. P. M. Auila, Serius venis, quia iam opus totum Deo dedicatum est. Vtile quoque fuerit respondere id quod alias S. Bernardus, quando illi prædicanti hæc vanæ gloriae cogitatio incidit, Hem, quam bene dicas, Bernarde! respondit, *Nec propter te cœpi, nec propter te desinam.* Neque enim ob vanæ gloriae metum bona sunt opera intermittenda, id namque grauissimus foret error & mera deceptio, sed aures nobis sunt ad laudum humanarum præconia obturanda, vt eas nec audire, nec curare videamus: Ita porro nos Chrysostomus cum mundo agere vult, ut pater quispiam cum filio parvulo: parum hic curat vtrum ab eo laudetur aut vero virtus peretur, & contumeliosi nominibus appellatur, quin potius ridet, quia puer est, & quid agat nescit. Sic nostrum est laudes mundi, & ea quæ homines dicent, parum morari: in hoc enim mundus instar puer est, & nescit quid dicat. Plura etiam quo ad hoc dicebat magnus ille Indic⁹ Orientalis Apostolus P. Franciscus Xaverius, nimirum, eum qui peccata & imperfectiones suas attente consideraret, & id quod vere ante oculos Dei est, si quando ab hominibus laudatur, cogitaturum ab illis se ridiceri, & laudes has & applausus ut veras contumelias & iniurias irrogatas habeturum.

Vltimum remedium (in quo etiam rem concludemus) est hæcce sui ipsius cognitione, & est id aduersus hæc vanæ gloriae pestem præsentissimum. si enim ipsum profundepenetraremus, & perfecte perspiceremus, videremus haud dubie, nihil nobis inesse ob quod vane gloriemur, at per multa ob quæ cōfundamur. & nos humiliemus: quia peccatis plenissimi sumus. si enim, nō dico mala & peccata nostra, sed ea etiā opera, quæ nobis & optimis ac iu-

stissima videntur, bene & prout oportet consideremus & examinemus, minus quā multum vt plurimum nos humiliandi, erubescendi, & cōfusionis materiā & occasiōne reperiemus. Vnde & S. Greg. quod & variis in locis repetit, sic loquitur, *Omnis humana nostra iustitia*, *quidquid inquam cōmuniter nos à parte nostra & habemus & facimus si in diuinæ iustitiæ statera appensum, distride & in rigore iudicetur, in iustitiæ esse conuincitur: si enim remoti pietate discutimur, opus nostrum pœna dignum est quod remunerari præmiis prestolamur.* Ac propterea S. Iob semper se vereri, & timide ac circumspecte omnia sua agere testatur, ob culpas nimirum & imperfectiones quæ in illis, quando quis fedulo non aduigilat, nec superseiplum excubat, intercurrere seq; immiscere solent. *Verebar*, inquit, *omnia opera mea.* Quæ cum ita sint, quid est quod superbiamus & inflamemus? quid vana gloria efferrimur? cum, si attente vesperi nos examinemus, & rationem totadic actorum exigamus, magnā in nobis misericarum, peccatorum, & culparū in loquendo, operando, cogitando commissarum multitudinem comperturi sumus, neconon plurima nos bona agere neglexisse, ac si quod per Dei gratiam bonum egimus, per nos, id vt plurimum superbia, vana gloria, socordia & negligētia, neconon alii id genus natus & imperfectionibus, quas nouimus, & multo etiam pluribus quas ignoramus, eas tamen subesse minime dubitamus, coinquatum esse. Intra nosipso itaque intremus, nosmetipso quid simus in spiciamus, pedes nostros, ipsam inquam operum nostrorum turpitudinem intucamur, ac statim omnis vanitatis ac superbiæ, qui in cordibus nostris insurgit & inflatur, typhus detumescet.

C A P V T VII.

De bono fine & intentione: quam in operibus nostris habere debemus.

O STENDIMVS iam quomodo in iis quæ agimus, vanitas & omnes intuitus

Tom. 2. epist.
fol. 59.

In vita S.
Bern.
Vane gloria
metu bona o-
pera non o-
mittenda.

Lib. 6. c. 15.
vita.

Sextum me-
dium Cogni-
tio sui.

tus humani fugiendi sint; atque hoc est à malo diuertere: iam de fine & intentione quæ in iisdem habenda est, majori inquā L.5. Hex. 13. & lib. de salut. s. 2. Dei honore & gloria, tractabimus. Huic proposito adaptat S. Ambrosius id, quod naturalium rerum scriptores de aquila scriptum prodidere; eam scilicet experiri volentem pulline futuri degeneres, an vero aquilina stirpe digni, hosce vngue suspensos in aere, solaribus radiis exponere confueuisse; quos quæ oculo irretorto, & non conniente obtutu intuentur, eos ut legitimos agnoscere, in nūdum referre, educare, & etiam conquisita ut pōlē minime spuriam nutrire: at quos ad solare iubar conniuere perspicit, eos ut degeneres præcipites ex alto deifice. Pari modo in hoc apparebit, an veri legitimique Dei filii sumus, si verum iustitiae solem, qui Deus est, fixe in teamur, ad ipsum scilicet, quidquid agemus dirigendo, sic in quam ut vincimus omnium operum nostrorum finis & scopus sit Deo placere & gratificari, atque in iis sanctissimam eius agere voluntatem. Optime his quadrat, quod Redemptor Iesus in Euangeliō dixit, *Qui cunque fecerit voluntatem Patris mei qui in celis est, ipse meus frater, & soror & mater est.*

Vida Patr. Cuiuslibet. Quidam de priscis illis eremi Patribus, ad singula quæ auspiciabant opera, paulisper tacitus subsistebat, rogatus vero quidageret, respōdebat, Opera ipsa ex sensiblē valent, nisi bono fine & intentione fiant; proinde, quemadmodū sagittator, ut scopum feciat, parumper ante subficit, oculos colligens & in illum visu collineans; sic ego antequam opus bonū aggrediar, ipsum ordinō, & intentionem meam ad Deum, qui omnium operum nostrorum scopus & finis esse debet, dirigo. arque hoc est quod tempore illo ago, quo ante opus me quietum videtur subsistere. Hoc autem & nos agere oportet. Ponemus ut signaculum super cor tuum. Atq; ut iaculator, quo melius & certius scopū feriat, oculum sinistrum occludit, & solo dextro collimat, quo se. visus sit collectior, & ne hinc inde varia intuēdo sparsus distraha-

Rodriguez exercit. pars 1.

tur, itaq; à scopo aberret: simili modo sī nistrum respectuum humanorum & terrenorum oculum occludere, at dextrum dūntaxat, bona sc̄. rectaque intentionis, aperire nos necesse est: atq; ita fieri ut scopum hunc, & ipsum eius centrum, cor inquam Dei, sumus tacturi. *Vulnerasti cor Cant. 4. 9.* meum, soror mea sponsa, vulnerasti cor meum in uno oculorum tuorum.

Vt vero clarius loquar, & ad particula-
ria singillatim descendam, dico, nos a-
ctualiter omnia nostra opera ad Deum
referre & diriger conari debere. In hac
vero oblatione locum haber Maius & Mi-
nus. Principio ergo, mane cum lecto sur-
gimus oēs quas eo die habebimus cogi-
tationes, loquemur verba, & agemus o-
pera, Deo offerre debemus, cum rogare ut
hæc omnia ad honorem & gloriam suam
admittere dignetur, ut, cum postea vana
gloria se ingesserit, vere respondere possi-
mus, Serō venis, iam alteri hoc opus dedi.
Præterea satis nobis esse non de-
bet, actualiter Deo, dum mane surgimus,
offerre & ad eum referre quidquid eo dic-
acturi sumus; sed etiā affluescamus oportet
nullum penitus opus per diem auspi-
cari, quantum quidem possibile est, quod
non ante actualiter ad maiorem Dei glo-
riam retulerimus. Sicut faber murarius &
latomus, dum quid construunt, semper a-
mussim & perpendicularum ad manum ha-
bent, & ad singulos lapides, atque etiam
laterculos, quos collocant, ipsum consu-
lūt; pari modo nos, quidquid agimus, ad
hanc voluntatis & maioris gloriæ Dei li-
bellam & normam dirigamus & compo-
namus oportet. Atq; vrtiā fabro satis
non est, semel in initio amussim adhibere,
sed tamdiu eam applicat, donec tandem
faxū recte locetur; sic minime nobis suffi-
cere debet, semel sub initium, opera quæ
facimus, Deo dedicasse, sed etiam interca-
dum iis occupamur, taliter ea faciamus
oportet, ut sempera Deo offeramus, di-
centes, Propterte Domine hæc ago, quia
id ipse mihi præcipis, quia hæc est
voluntas tua.